

prima instanță: V. Harmaniu

DECIZIE

22aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Valeriu Doagă Ala Cobăneanu
Sveatoslav Moldovan, Nadejda Toma

examinând recursul declarat de Ministerul Mediului al Republicii Moldova,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Ministerul
Mediului al Republicii Moldova împotriva Societății pe Acțiuni „Minjir Agro”, r-nul
Hâncești cu privire la restituirea tranșelor,
împotriva hotărârii Curții de Apel Economice din 04 noiembrie 2011, prin care
acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată,

c o n s t a t ă :

La data de 17august 2010, Ministerul Mediului a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Minjir Agro”cu privire la restituirea primei tranșe în sumă 49.876 lei și tranșei a doua de 39.3472 lei, transferate pentru construcția rețelelor de apă, canalizare și reabilitarea stației de epurare la fabrica de conserve SA „Minjir Agro”.

În motivarea acțiunii reclamantului, Ministerul Mediului a indicat că prin Deciziei Consiliului de Administrare a Fondului Ecologic Național din 09.10.2008, proces-verbal nr. 4 din 09.10.2008, SA „Minjir Agro” a fost declarată învingătoare a proiectului nr. 2555 cu tematica „Construcția rețelelor de apă, canalizare și reabilitarea stației de epurare la fabrica de conserve SA „Minjir Agro”, care a fost transmis Fondului Ecologic Național pentru perfectarea documentelor necesare cu transferarea la contul beneficiarului a sumei acceptate de către Consiliul de Administrare a Fondului Ecologic Național.

La 23 februarie 2009 Ministerul Mediului a încheiat cu SA „Minjir Agro” contractul nr. 4/1955-2555 privind finanțarea proiectului nr. 2555.

Conform pct. 3.2 al contractului, plata pentru realizarea proiectului urma a fi efectuată în două tranșe a câte 12.840 lei. Prin ordinul de plată nr. 290 din 04.05.2009 Ministerului Mediului a transferat SA „Minjir Agro” prima tranșă în suma de 49.876 lei, iar ulterior executării parțiale a lucrărilor din proiect și prezentate Ministerului prin dări de seamă pentru prima tranșă, prin ordinul de plată nr. 605 din 16.07.2009 a fost transferată a doua tranșă în sumă de 393.472 lei.

Indică reclamantul că conform pct. 2.1 al contractului, beneficiarul urma să finalizeze implementarea proiectului până la data de 25.12.2009 și să prezinte raportul final asupra executării lucrărilor. SA „Minjir Agro” nu și-a îndeplinit obligațiile contractuale de executare a lucrărilor conform proiectului în termenii stabiliți în contract.

Ministerul Mediului a încercat rezolvarea problemei pe cale amiabilă și a solicitat de la beneficiar prezentarea raportului financiar de utilizare a resurselor financiare primite. Conform p. 6.1 a contractului menționat, în caz de încălcare de către beneficiar a obligațiilor prevăzute de prevederile p.5.2 a contractului, suma primită urmează a fi rambursată integral în Fondul Ecologic Național. SA „Minjir Agro” nu și-a respectat obligația, încălcând astfel prevederile art. 572 alin. (2) a Codului Civil. Având în vedere cele expuse Ministerului Mediului a solicitat de la SA „Minjir Agro” despăgubiri și anume restituirea integrală a sumelor transferate.

Solicită Ministerul Mediului restituirea din contul SA „Minjir Agro” a primei tranșe în suma de 49.876 lei și tranșa a doua în sumă de 393.472 lei.

Prin hotărârea Curții de Apel Economice din 04 noiembrie 2011, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 11 februarie 2015, Ministerul Mediului a declarat recurs împotriva hotărârii Curții de Apel Economice din 04 noiembrie 2011, solicitând repunerea în termen pentru declararea recursului, admiterea recursului, casarea hotărârii Curții de Apel Economice din 04 noiembrie 2011, cu emiterea unei hotărâri noi prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului recurentul a invocat că de numărate ori a solicitat eliberarea hotărârii primei instanțe pentru a o contesta cu recurs, astfel prin scrisoarea din data 05.07.2012 a solicitat eliberarea hotărârii, ulterior prin scrisoarea 20.06.2014 a solicitat repetat eliberarea hotărârii, demers care nu a fost satisfăcut, la 17.01.2015 a mai solicitat o dată eliberarea hotărârii, prin urmare, solicitarea de repunere în termen este întemeiată, cu referire la art. 116 CPC.

Mai indică recurentul că instanța a aplicat și interpretat eronat art. 602 alin. (1) și art. 603 Cod civil, apreciind incorect contractul încheiat între părți.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră cererea de repunere în termen pentru declararea recursului neîntemeiat, iar recursul declarat de Ministerul Mediului urmează a fi respins ca depus tardiv și menținută hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

Potrivit prevederilor art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2

luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

În conformitate cu prevederile art. 402 CPC (în vigoare la 04 noiembrie 2011) recursul se declarară în condițiile prezentului capitol în termen de 20 de zile de la data comunicării hotărârii sau deciziei motivate, dacă legea nu prevede altfel.

Examinînd înscrisurile anexate la dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reține că hotărârea Curții de Apel Economice a fost pronunțată la 04 noiembrie 2011.

Ministerul Mediului a depus cerere de recurs la 11 februarie 2015, peste termenul legal și anume peste aproximativ patru ani.

Colegiul reține că recurentul a fost prezent la ședința de judecată din data de 04 noiembrie 2011, iar solicitarea de a primi hotărârea motivată a fost efectuată prin scrisoare din 05.07.2012 peste 8 luni, în condițiile în care recursul urma a fi depus în termen de 20 zile.

Ca rezultat, buna-credință a recurentului poate fi pusă la îndoială, or, a doua solicitarea a fost efectuată peste doi ani, prin scrisoarea din data de 20.06.2014.

Potrivit prevederilor art. 116 alin. (1) și (3) Cod de procedură civilă, persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță. La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului. Totodată, trebuie efectuat actul de procedură care nu a fost îndeplinit în termen (să fie depusă cererea, să fie prezentate documentele respective etc.).

Reieșind din cele menționate Colegiul consideră neîntemeiată solicitarea recurentului de repunerea în termen de declarare a recursului.

Coroborînd cele expuse Colegiul consideră necesar să indice și jurisprudența CEDO.

Astfel, înalta Curte a constatat violarea art. 6 § 1 CEDO din cauza duratei excesiv de lungi a procedurilor în fața instanțelor judecătorești naționale. Curtea a reiterat că durata rezonabilă a procedurilor trebuie să fie evaluată în lumina circumstanțelor cauzei și a următoarelor criterii: complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și a autorităților relevante și ceea ce era important pentru reclamant

De asemenea, Curtea a reiterat, că prin neaducerea vreunui motiv pentru repunerea pîrîtului în termenul de prescripție pentru efectuarea unui act procedural, instanțele judecătorești naționale au încălcat drepturile reclamantilor la un proces echitabil și prin urmare, are loc violarea art. 6 § 1 al Convenției (Ceachir c. Moldova, nr. 11712 din 15 ianuarie 2008, § 47; Popov c. Moldova (nr. 2), nr. 19960/04 din 06 decembrie 2005, § 53; Melnic c. Moldova, nr. 6923/03 din 14 noiembrie 2006, § 41-43; Cravenco c. Moldovei, hotărâre din 15 ianuarie 2008, § 44/).

Avînd în vedere circumstanțele expuse, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că cererea de repunere în termen pentru declararea recursului este neîntemeiată, iar recursul declarat de Ministerul Mediului al Republicii Moldova urmează a fi respins ca depus tardiv și menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, Colegiul civil, comercial și de

contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e

Se respinge cererea de repunere în termen pentru declararea recursului înaintată de Ministerul Mediului al Republicii Moldova ca neîntemeiată.

Se respinge recursul declarat de Ministerul Mediului al Republicii Moldova ca depus tardiv.

Se menține hotărârea Curții de Apel Economice din 04 noiembrie 2011, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Ministerul Mediului al Republicii Moldova împotriva Societății pe Acțiuni „Minjir Agro”, r-nul Hâncești cu privire la restituirea tranșelor.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței,
judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima

Valeriu Doagă

Ala Cobăneanu

Sveatoslav Moldovan

Nadejda Toma